

Erdélyi útinapló (HAT-KP-1-2021/1-000706)

1. nap: A hajnali indulás és a hosszú órákig tartó buszozás után, jólesett egy kis séta Nagyváradon, melynek keretében legelőször a székesegyházat tekintettük meg. A püspöki palota előtt verőfényes napsütésben készítettük az első képeket, majd végigsétáltunk a kanonoksor lenyűgöző épületegyüttesének árkádjai alatt.

Nagyváradon minden Szent Lászlóról szól, a szó legnemesebb értelmében, hiszen ő helyezte ide annak idején a bihari püspökséget, és nyughelyéül is ezt a várost választotta. Róla nevezték el a székesegyházat, és hermáját is a püspöki palota őrzi.

A belvárostól egy buszos városnézéssel búcsúztunk, melynek során meggyőződhattunk arról, miért is nevezte Ady Körös-parti Párizsnak ezt a csodaszép várost.

Folytattuk utunkat Erdély történelmi kapuja felé, majd ott, a Király-hágón tartottunk egy kis pihenőt, készültek a fotók, csoportképek miközben a táj szépségében is volt időnk gyönyörködni. Sajnos a határátlépés nehézségei miatt már délután érkezünk meg Nagyváradra, és a magyarvistai szállásunkig még várt ránk egy kis buszozás, ezért a kolozsvári programokat másnapra tettük át. Útközben még megpillanthattuk Csucsán Boncza Bertáék kastélyát is.

Első szállásunkon nagyon finom vacsora várt ránk.
2. nap: Fantasztikus volt a reggelt kolozsvári városnézéssel kezdeni. Idegenvezetőnk már a főtérré sétálás közben is sok érdekességre hívta fel a figyelmünket. Többek közt elhaladtunk a Babes-Bolyai Tudományegyetem épülete mellett, fotózkodtunk Sárkányölő Szent György szobránál, és az egykori Biasini szálloda falán elolvastuk, hogy itt szállt meg Petőfi Sándor és felesége 1847-ben.

Kolozsvár Szent Mihály templomát csak kívülről tudtuk megtekinteni, de igen alapos, apró részletekre kiterjedő megfigyelést végezhattunk Mátyás király és a Fekete sereg vezéreinek szoborcsoportjánál, melyet Fadrusz János legjobb alkotásának tartanak.

Innen a szomszédos kis utcába átsétálva megnézhattuk Mátyás király szülőházát.

Az első éjszakai szállásunk végül nem Magyarlónán valósult meg, és az ő tavaszi szünetük még tartott ezekben a napokban, ezért az iskolalátogatási program átkerült másnapra.

Miközben tovább utaztunk Szováta felé, megpillanthattuk a Tordai-hasadékot, melynek legendája szintén Szent László királyunkhoz kötődik. A sóbányába nem tudtunk már lemenni az első nap csúszása miatt, de megálltunk egy pillanatra a bejáratánál.

Szováta kicsit borús idővel fogadott minket, de még az eső előtt meg tudtuk nézni az üdülőváros régi, jellegzetes villáit, és kényelmesen körbesétáltunk a Medve tó partján.

Megtudtuk, hogy ez a kis tó a sókoncentrációja miatt egészen rendkívüli.

Szejkefürdőnél összetalálkoztunk azzal a busszal, amivel a diákok másik fele utazott, és már együtt ismerkedtek a borvíz különleges ízével, majd együtt sétáltunk fel a székelykapusor alatt Orbán Balázs síremlékéhez, melyet megkoszorúztunk.

Itt már a teljes csapatról készülhetett csoportkép.

Székelyudvarhelyen a belvárost jártuk körbe, megnéztük a híres Református Kollégium épületét, és a főtéren elhelyezkedő szoborparkot.

Tusnádfürdőre már sötétben érkezünk, és a kiadós, finom vacsora után boldogan foglaltuk el a camping faházait.

3. nap: Az időjárás eddig kegyes volt hozzánk, de ezen a napon vigasztalhatatlanul esett az eső. Az e napra tervezett kirándulásokról le kellett mondanunk, de a rendelkezésünkre álló szabadidőt ügyesen újraterveztük. Délelőtt feladatlapot állítottunk össze a gyerekeknek, amit faházanként összeülve oldottak meg. Két nap folyamatos rohanás után mindenkinek jólesett egy kis pihenés. A feladatok az Erdélyben látottakhoz kapcsolódtak. Délután a Tusnádfürdői Gyermekvédelmi Központba látogattunk el, vittünk ajándékba könyveket, labdákat és egy kis édességet is. Bemutatták nekünk az otthonukat, játszottunk a gyerekekkel, közösen uzsonnáztunk, és valóban nehezen váltunk el egymástól. Az időjárás csíksomlyói kirándulásunkat is elmosta, de vezetőnk felhívta a gyerekek figyelmét, hogy ide egyszer az életben biztosan minden magyarnak el kell jönni, de akkor, amikor a pünkösdi búcsú idején megtelik a nyeregtető magyarokkal, akik a világ minden tájáról idezarándokolnak, hogy egy mise után együtt énekelhessék el a magyar és a székely himnuszt.
4. nap: Reggeli után Kézdivásárhelyen néztük meg a főteret, bementünk a Céhtörténeti Múzeumba, és elénekeltük Gábor Áron szobra előtt a róla szóló dalt. Az előző nap elmaradt programjaiból meg tudtuk valósítani a mofetták felkeresését, melyek a vulkanikus utóműködésnek köszönhetően szén-dioxidot bocsátanak ki a földből, és gyógyító hatással bírnak. Jelentős gyógyturizmus épült erre a jelenségre. Majd ezek után bementünk egy vulkán kráterébe, hiszen a Szent Anna tó is így keletkezett, és egy másik kráterben található a Mohos-tózepláp. A páratlan természeti jelenségeket igen zord időben kerestük fel, még havas eső is elkezdett esni, ami itt nem ritkaság ebben az évszakban. Az átfagyott kirándulókat várta az utolsó erdélyi vacsora, melyet az étterem vezetőjének segítségével még emlékezetesebbé tettük a szülinaposok köszöntésével, ugyanis azon a héten négy gyermek is ünnepelte a születésnapját. Készült egy hatalmas torta, amiből mindannyian ehettünk, és még így sem fogyott el, majd egy kis rögtönzött mini disco tette felejthetetlenné az utolsó esténket. Legalábbis mi így terveztük, de mindezt felülírta egy medve, aki úgy döntött, hogy a kis bocskokkal tesz egy esti sétát a tó körül. Idegenvezetőnk egész héten mondta a diákoknak, hogy itt bármikor találkozhatnak medvével, de azt senki sem gondolta, hogy ez meg is valósul. Az étterem teraszáról, biztonságos távolságból végignézhetette mindenki, hogyan sétálnak a tó körül a medvék. Ez mindenkit lenyűgözött.
5. nap: Reggeli után indultunk hazafelé, de útközben meg tudtuk nézni Vajdahunyad várát, mely még mindig büszkén áll, és közvetíti a Hunyadiak szellemiségét immáron több mint ötszáz éve. Falai között sétálgatva az embert megérinti a hely szelleme. Magos Déva várát csak a távolból szemléltük meg, mert híres falai jelenleg nem láthatóak a felújítási munkák miatt. Utolsó megállóhelyünk a határ előtt Arad volt, ahol a vértanúk emlékművénél koszorút helyeztünk el, tisztelegve a hősök emlékének. Az öt nap élményeit képtelenség összefoglalni néhány sorban, és hatásukat végképp lehetetlenség, de nem túlzás azt állítani, hogy mindenki gazdagabb lett azáltal, hogy ezen az utazáson részt vehetett.